

Република Србија
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Београд
Ул. Устаничка бр. 29
К-По₂-42/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

**СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД
19. новембра 2010. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

УТВРУЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Окривљени Богдановић Сима,**
- **окривљени Богдановић Дамир са браниоцем адвокатом Иваном Јанковићем,**
- **окривљени Стојановић Зоран са браниоцем адвокатом Живановић Горданом,**
- **Гаврић Томислав,**
- **Шевић Ђорђе са браниоцем адвокатом Весном Мрдовић по заменичком пуномоћју за адвоката Слободана Батрићевића,**
- **као и пуномоћник оштећених Зије Рибића и Шерифа Агановића, Славица Јовановић.**

Нису приступили адвокат Малешевић Сава бранилац првоокривљеног, за кога се по заменичком пуномоћју јавља адвокат Иван Јанковић, као ни бранилац окривљеног Гаврића адвокат Милан Бирман.

Колегинице Живановић је ли то исто као јуче?

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменичко пуномоћје доставићете? Добро. Добро.

Кога ће на данашњем главном претресу мењати адвокат Гордана Живановић по заменичком пуномоћју које ће накнадно доставити.

Богдановић Сима и Гаврић Томислав да ли сте сагласни да Ваше браниоце мењају наведени адвокати? Добро.

Окривљени су сагласни са наведеним изменама.

- **Приступили су и сведоци Милошевић Коста, Видовић Божо, Пантић Властимир и Томић Ратко.**

Није приступио сведок Крстић Сава, уредно позван.

Јесте ли сагласни да одржимо главни претрес данас?

На сагласан предлог странака, суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се окривљеном Богдановић Дамиру након што је констатовано да су фотокопије које се налазе у списима, верне оригиналу, враћају потврде од 16.10.1992. године и 13.12.1992. године.

Испитаће се

СВЕДОК МИЛОШЕВИЋ КОСТА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ли бити сагласни као јуче да кренемо испитивање, па можемо исто тако да констатујемо. Добро, немате примедби. Па добро, јесте, чисто да питам, морамо.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Хтео сам да кажем пошто сам ноћас спавао на патосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окривљени Шевић Ђорђе, изволите Шевићу кажите какав проблем.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Значи, ако немају где да ме ставе у ЦЗ-у да спавам, нека ме довозе из Митровице, значи, за ова два дана ставили су ме ноћу да спавам, јуче су ме довели моји командири из Митровице, могли су ме одмах и вратити, него ме возе за ЦЗ. Тамо спавам на патосу као кер и онда да би данас чекао да ли ће данас стићи наредба да се вратим данас и да опет спавам. У ЦЗ-у нема ниједно место, нису ми дали душек, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, морамо то да регулишемо, добро сте нам рекли. Што нисте одмах то рекли него чекате да Вас питам?

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Па, не могу ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не можете.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Морам да сачекам прво да прође све, ја бих вам то рекао на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах кажите. Ево сад док смо чекали сведока да дође, констатоваћемо то, па ћемо да видимо шта.

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Спавао сам ноћас сат времена, ем што сам болестан, значи, стварно сам болестан, ја немам потребу да се фолирам да сам болестан а нисам, стварно сам болестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо да држимо главни претрес?

ОКР. ЂОРЂЕ ШЕВИЋ: Одржаћемо главни претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Констатоваћемо ово, у реду је, седите.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да окривљени Шевич Ђорђе има примедбу на поступање са њим, с обзиром да је доведен из Сремске Митровице где издржава казну затвора, и да није враћен у Митровицу већ је остао да спава у Београду, у просторијама Централног затвора у Бачванској улици, где није имао где да спава, па је спавао целу ноћ на патосу. Моли суд да му омогући или да спава нормално у кревету, или да га врате у КПЗ Сремска Митровица, па да га ујутру доведу на главни претрес, с обзиром да је уморан, спавао је око један сат и успут је и болестан, али је сагласан да се данашњи главни претрес одржи.

Добро. Значи, сведок Милошевић Коста.

Испитаће се

СВЕДОК МИЛОШЕВИЋ КОСТА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Из Скочића код Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац како Вам се зове Милошевићу?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац, име оца?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Моме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Лазар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: `23., ево Вам лична карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми кажите годину рођења.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: `23.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Рођен сам у Скочићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, адреса где живите, Скочић исто?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Скочић, Кисељачки пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљене, да ли сте у сродству или у завади да њима, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе и Гаврић Томислав, то су окривљени, да ли их познајете уопште?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја њих не познам никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте ни у сродству ни у завади. Да ли можете да прочитате ту текст заклетве или ћете са мном да понављате. Добро. Хајде лакше ћемо онда да ја. Каже овако заклетва, мора да се положи текст заклетве. Заклетва је следећа, заклињем се, понављајте за мном.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: За тобом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Заклињем се.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему оном.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Да ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему оном. О свему оном.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не знам, опет не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да прочитате, то вам је лакше да прочитате, је ли видите добро?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будуће питања, говорити само истину и да шта од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. У реду, захваљујем.

Са личним подацима као што је то констатовано, након што је положио текст заклетве прописно упозорен, опоменут.

Добро Милошевићу овако, Ви сте сведок, као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Је ли јасно то?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није ми јасно шта сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам није јасно.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Онда овако, каже све, дужни сте да одговарате на сва она питања која знате. Све оно што не знате не морате ништа да кажете, је ли то јасно?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам Вам мало појаснио. Е сад овако, једино нисте дужни да одговарате на питања која би Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети, тешкој срамоти или кривичном гоњењу. То је отприлике то. Је ли то јасно? Јасно, добро. Ништа, Милошевићу, да ли знате шта се десило у Скочићу са Ромима, испричајте нам.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Роми су близу мене били, али када је то пуцало на све стране ја нисам имао каде да гледам где ћу и ја, камоли да гледам где су Роми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било, да ли се сећате тога?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чегашта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са Ромима, шта сте видели, шта сте чули тога дана? Испричајте нам мало.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ништа ја нисам чуо, ја сам близу вјерујете око сто метара и више, али нико никога, то је било када пуца и грми онда гледа свак' куда ће да се склони, а камоли да ја идем да гледам сада ко, где су Роми и нема ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам, да ли сте били Ви у Скочићу тога дана?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Био сам одсутан тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одсутни, где сте били?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Био сам у Козлуку у цркви када је, јербо то је било на Петровдан. На Петровдан ја сам отишао у цркву и био у цркви и тога дана нисам видио, не, то је била гужва, закувано да не зна нико ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се Ви вратили из Козлука?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кад сам се вратио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили? Колико је сати било?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па, било је око 12-1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У подне отприлике, после.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја, у подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и шта је онда било? Јесте Ви били у селу Скочићу када је дошла та војска и када су одведени ти Роми?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Уопће ја нисам војске видио. Уопће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, а јесте чули нешто? Да ли сте чули неку детонацију, неку експлозију?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па, била је детонација када је минирана џамија, пуцало је. Мене су питали у Тузли, јеси ти чуо када је, пуца на све стране, ја нисам могао знати да ли је џамија, да ли је, ко на кога пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тресло добро?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Јесте тресло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде сведоке који кажу ништа нису чули експлозију никакву.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да, оно чуло се до Тузле, добро.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Јесам чуо експлозив, јесам чуо како да нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте излазили из куће да видите ко је то, шта се дешава, ко руши џамију?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није мене интересовало, мене је интересовало за моја чељад и за мене, а за џамију ме није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам ни мислио да ће џамију неко бомбардовати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и после те експлозије, да ли сте чули још нешто? Да ли знате шта се дешавало? Знате ли где је кућа Хамдије Рибића?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хамдије Рибића. Да ли знате где је кућа?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Хамдије Рибића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Како да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате шта се ту дешавало? Да ли сте чули нешто?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Шта се дешавало, болан, док није војска дошла, вјерујете да се није нико ниђе, свак' иде склони се, а када је војска одбије свакога, одби тамо не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте прилазили Ви тој кући?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам ја, прилазио сам ја када је, ја се нисам, они су моје комшије, ја се никада свађао са њима. Али нисам када је то загрмило не зна, свак' се бори о себи, а не бори се за другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте чули неку вику, крике, неке јауке, јецаје, вапаје?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вече, да ли сте чули нека запомагања?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам. Нисам био тада када је војска дошла, нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били када је дошла војска?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Био сам у даљини једно 5-6 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Доле код Дрине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте тамо радили?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Шта, шта сам радио, имам њиву доле и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на њиви сте били?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: На њиви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте се вратили са њиве?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Када завршим посао брата, онда се и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У колико сати отприлике?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Немој ме питати болан у колико сати када ја, ево 18 година од кад је то било, ја ћу, немој ме питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, морам да Вас питам, а Ви ако не знате Ви кажите.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па, питала ме она у Тузли за све, ишао сам ја у Тузлу и она каже мени јеси, испитала ме једном и вратила ме, и ја доле био отишао, једна друга да испита, женскара која је дошла са мном комшиница, и када она дође каже зове те поново. Ја кад сам се вратио поново горе, „шта сте заборавили“, ко и Вама што би сада рекао, „шта си заборавио кад ме зовеш“, па каже јеси ти, испитала ме све, а каже „кад си се вратио јеси нашао крви, ту је убијен пред твојом кућом Ариф Циганин“, реко' „бона ако је пред твојом кућом убијен и пред мојом је“. Тај, ја не можем он што није, па ја би' казао искрено и тачно да сам видио, оно што нисам видио не морем ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам Милошевићу да ли сте одлазили после те вечери, сутрадан до куће Хамдије Рибића? То је било на Петровдан увече, а на пример сутрадан да ли сте ишли да видите шта се тамо десило, да ли је некога остало, јесте ишли до те куће?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ту је било, ја не знам кад сам чуо, ја сам се зачудио, нити знам војске те нити сам видио кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сутрадан ишли до куће Хамдије Рибића? Да ли се сећате тога?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Када нема никога, ако прођеш туда, нема никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте улазили у двориште?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Има туда пут покрај њих, одједном можеш са пута ући у двориште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте улазили у двориште?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам, шта ћу ја тражити код.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то Вас питам, само тако кажите.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Шта имам ја да тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто ко је то урадио, ко је био, која војска је била то те вечери?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја не знам која је војска дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам да ли сте чули нешто, нисам Вас питао да ли знате?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: После су казали оћерани Роми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћемо да видимо после. Него да видимо прво која је војска, да ли знате можда? Која војска је била?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кад нисам видио, ја не морем причати о ономе што нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећете да кажете. А шта сте чули за Роме, шта се десило са њима?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: За шта, Роми. Нема их, отјерани, војска отерала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате шта се десило са њима?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ђе ћу знати брате, кад ја не идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу се они вратили после у своје куће?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти Роми што су отерани, што су одведени, јесу се вратили у своје куће?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ђе, нису се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се питали шта је са њима, шта се десило са тим Ромима?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Оћерала их војска нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте чули шта се десило, на крају како су завршили?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: После боја копље у трње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, пустите Ви то, него да ли сте Ви чули како су они завршили, каква је судбина њихова?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ђе ћу чути, ја нећу ићи ни за ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко преживео од Рома? Да ли сте чули то?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не знам ја, причали су да је пре ова кад је ова у Тузли ме питала, па када је преживела, ја сам њој казао, „кад има да је преживела иди питај ње, а немој питати мене жива била“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Оне судије, кад је преживила, иди питај ње, немој питати мене који нисам, немам појма ни о чему. Па каже она делеко, „па како си нашла мене, наћи и њу па је питај“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само није ми јасно. Када је срушена џамија у Скочићу Ви сте били у селу, је ли тако? Је ли то? То сте рекли, да сте били у кући?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не знам ја ни ђе сам био тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте чули ту експлозију.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кад је то било ја не морем знати јуче баш тачно да ти испричам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: А да ти причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа Милошевићу, ево ја ћу дати реч тужиоцу ако има нека питања да Вам постави. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само колега.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само око те џамије, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Значи, био је, колико смо разумели, на Дрини на њиви пар километара даље то поподне. Је ли тако разумесмо причу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад, био је прво у један сат, колико сам ја схватио када је била џамија, је био у кући.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после одједном је био на Дрини те вечери, сад то ми није јасно, јер сам покушао да му предочим, а он каже.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево ја бих просто само замолила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна ни он где је био. Е, сад хајде.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево ово питање, ако може судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Када се вратио из цркве из Скочића, да ли је видео да је џамија срушена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили из цркве, из Козлука када сте дошли у Скочић, је ли била џамија срушена? Да ли сте то видели?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па нисам ишао горе никако кад је било, џамија је срушена ја немам горе никакав, нисам ишао горе никако. Наишао сам до два до три дана и видим да је срушена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли се видео минарет?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чега, шта да ли сам видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Минарет, оно на џамији она кула?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кула је тамо мало даље, а џамија је мало овамо, није једно код другог, разлика је једно море бити 20 метара, 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се видела та?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај минарет, је ли се видео? Ја разумем да нисте ишли до џамије, то сам разумео, а да ли сте видели у даљини?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Где ћеш је видети када је срушена брате лепи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте видели?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кад је срушена нећеш је видети док не прођеш туда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево одговор је као да је била срушена, ето тако сам схватио.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али каже два, три дана после? Рече „два, три дана после кад сам наишао видео сам“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два, три дана после је видео, да. Да, то је рекао.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али просто значи, само инсистирам на том дану, ништа више, значи, на том дану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето бранилац инсистра ако можете да одговорите, да ли сте тога дана када сте се вратили из Козлука, да ли сте видели да ли је било џамије или не у Скочићу?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Она је око километар удаљена од моје куће и горе нисам ишао никако.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Два, три дана после сте видели да је срушена?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате да ли је срушена тога дана када сте били у цркви или неког другог дана?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не, не, на Петровдан је она срушена.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Како знате?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Знам да је био Петровдан. Био сам ишао у цркву и када сам се ја вратио каже срушили су џамију.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ко, ко Вам каже, ко Вам је рекао?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кажу моји укућани минирао неко џамију.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Минирао неко, нисте Ви били ту кад је то се десило?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па, нисам.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па зато што сте рекли да сте чули неку експлозију, па зато питам.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја.

АДВ. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, сада бих могао да предочим на пример да сте рекли код истражног судије да сутрадан у односу на Петровдан, сутрадан сте видели да је џамија срушена, сада сте рекли два, три дана, али сада то. Да, код истражног судије, сад је то вероватно не би сада могли да кажете. Ви сте `23. годиште, је ли тако?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неко питања од окривљених?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Мени моје године, има још неких дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите Стојановићу.

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Само да питам, је ли било још експлозија пре тога дана ту, у близини Скочића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да се сетите на Петровдан, значи тога дана?

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: На Петровдан је ли била експлозија ближе ту да се чула?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чула још нека експлозија?

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Пре Петровдана неки дан је ли било близу да је експлозија била?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неколико дана пре Петровдана питате.

ОКР. ЗОРАН СТОЈАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Неколико дана пре Петровдана.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чујем ја, није, пуцало је на све стране, ја нисам онда могао знати да нисам чуо да је минирата џамија, не би' ни знао, пуца на све стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, немате више питања, захваљујем. Ако нема нико од окривљених питања. Пуномоћник оштећених.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ја бих питала сведока да ли сте Ви видели на Петровдан војску у селу?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Кога?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Војску на Петровдан?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Нисам ја брате, ја сам ишао у цркву и војске нисам видио никако, да сам је видио причао би'.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а да ли знате кад је минирана џамија у Козлуку?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: У Козлуку, не знам. То је у Козлуку било, не знам ја када.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је војска долазила у село нешто и пре Петрована и после тога?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Никад није долазила?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није, после војска, војска је ишла на положај горе, а није ходала доле јербо смо ми ближе доле.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате да ли је та војска, да ли Вам је неко причао, која је била на Петровдан у селу, опљачкала куће ових Рома које је одвела?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није, није војска ту, ја не знам, нисам ја, није ту пљачања било док су били они, они су, нико није њима отимао ништа док није, а када је војска дошла отјерала их је ваљда и нема нигде.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте чули после тамо која је то војска била. Је ли то била нека домаћа војска ту или нека са стране или шта?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не знам ја када нисам видио, не морем ништа да причам оно што нисам видио.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се касније причало или нешто пре тога, да ли је неко из кризног штаба села учествовао у томе, са том војском?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Није нико туда учествовао ништа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, захваљујем, ако нема више питања. Да ли имате неке трошкове Милошевићу за долазак данас у суд?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове, колико Вас је коштао долазак данас? Чиме сте дошли?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Дошао са аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Из?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја не би' ни дошао да није имао ми син, он ме је довео, ево га доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте са сином дошли заједно?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је карта аутобуска била?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Има он доле карту, није код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. 7.000,00 динара је ли довољно за трошкове за данас за долазак?

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Колико?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7.000,00.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Не знам ја брате, Ви знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама, ми смо из Службе добили 7.000,00 динара да су то трошкови, да сте тражили у Служби нашој за помоћ и подршку сведоцима и то је та цифра, ја мислим да је то ОК.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Па ја сам морао, мене је морао довести син јербо ја не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок трошкове тражи у износу од 7.000,00 динара, с обзиром да је данас у суд дошао у пратњи свога сина, јер је стар и болестан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гаврићу. Шта, па не можете тако.

А колико су и тражили у нашој Служби за помоћ и подршку.

ОДОБРАВА СЕ исплата наведеног износа сведоку, износ од 7.000,00 (седамхиљада) динара ће бити исплаћен на руке.

Захваљујем Милошевићу. Хвала лепо, можете да идете. Слободни сте.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: Хвала и Вама. Будите ви сви живи и здрави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Такође.

СВЕДОК КОСТА МИЛОШЕВИЋ: И да будемо ми, кад би ми мало били бољи да ми сачувамо ову нашу доброту, јербо ово никад ми нећемо имати к'о што данас имамо. Никад. Будите живи и здрави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе сведок Пантић Властимир. Добар дан Пантићу, изволите.

Испитаће се
СВЕДОК ПАНТИЋ ВЛАСТИМИР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: 1948.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У Шетићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са адресом, где станујете?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па Шетић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Село Шетић. Да ли познајете овде присутне окривљене, а окривљени су Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Шевић Ђорђе и Гаврић Томислав? Не познајете никог?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у сродству, ни у завади ни са једним од њих?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ту текст заклетве, прочитајте га наглас. Констатоваћемо онда и онда ћемо да Вас испитамо.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Са личним подацима као што је то констатовано. Након што је положио текст заклетве прописно упозорен, опоменут, изјави:

Ви сте као сведок у овом поступку дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, једино нисте дужни да одговарате на питања чијим би одговорима Вас или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети и тешкој срамоти или кривичном гоњењу, да ли је то јасно?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Пантићу знате због чега сте овде?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате због чега сте, јесте ли саслушавани Ви раније?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Јесам, био сам, али не знам у овом случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, то је тај исти случај што сте саслушавани. Ради се о догађају у Скочићу и на Петровадан, је ли тако, 1992. године или већ не знам да ли знате кад је то било, у сваком случају, шта Ви знате у вези страдања Рома у Скочићу и у вези са преживелим дечаком из Скочића, изволите.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, да Вам кажем што се тиче Скочића, ја у тај Скочић нисам отишао док ми се од брата ћерка није удала у то село, значи, после рата не знам 1996-7. године, значи, до тад нисам никад тамо отишао. После тога везано за родбину, па тако једино тим поводом сам ишао. Не знам ни да су постојали Роми горе. Чуо сам те приче да су били, да не знам шта је већ било, али конкретно значи, нити сам био учесник, нити сам био очевидац. Не могу ништа ту ни потврдити ни демантовати што се тога тиче, тог догађаја. Тако да не знам ни ја шта би' ту могао, једино ето тај дечак што је био, касније сам сазнао шта се догодило, али дошао је мени пред кућу. Ја сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да видимо кад је дошао то, испричајте нам шта се десило?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У јутарњим сатима, не знам сад ја како да вам кажем. Пре подне свакако. Дошло је дјете пред кућу, жена док је спемала доручак видела га је кроз прозор, и каже неко каже дјете непознато ту испред куће. Изађем видим, мали прљав, никакав, крвав чак, нисам знао ни шта је, мало је да кажем нејасно се изражавао, не сећам се сада име и ово и оно. Мало смо га опрали. Жена му дала доручак, оно што смо ми сами себи имали за доручак. Тако да што се тиче тога, потом се десило значи, испод мог села које је на брегу биле су муслиманске куће, односно и дан данас су, биле су празне пошто су људи били исељени, догодила се пуцњава тамо негдје према линији и из мјере опреза ми смо сишли у те куће да 'ајде да кажемо узмемо положај, у случају да нам нападну на село. Међутим, пошто се није догађало ништа, ми смо ту тај дан били. Моја жена је покушала да одведе малог тог да, и мој син, у Малешин у команду. Међутим, не знам ја зашто, променили су правац и дошли су ту доле код мене. Каже ми „мали неће тамо да иде“. Малог сам ја прихватио. У тој кући у којој сам био, муслиманској значи, било је дјечије гардеробе. Ту сам га пресвукао, одвео на спрат, успавао. Не знам сад колико је дјете било сат, два, три, небитно, каже мали силази одозго, плаче каже „ти си мене оставио“, „нисам те оставио, ту сам“, значи. И то дјете сам значи, отпратио у команду у Петковце. Ту је мали збринут и упућен у Зворник. Даље ја не знам. Чуо сам да је жив и здрав и нека је, тако би поступио значи, и да је било црнче и било шта. То је било дјете. Ето то је што ја знам о том догађају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам разумео да сте Ви били мобилисани у то време?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Јесам мобилисан био, али то Вам је након два дана имате дан слободан или како већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где сте били, у којој сте јединици били?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Јединица Малешић, Малешићки батаљон 'ајде да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то нека чета била или?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, ја сам био у некој чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био командир чете, да ли се сећате?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Мени је Милан Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Радић је био.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: И он нас је повремено обилазио, односно имали смо ровове да кажем наспрам, 'ајде да кажем непријатељске линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било? Где су ти ровови? Где је тај положај био?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја сам био код, изнад куће Сави Бајина, тако су га звали, односно Саво Савић ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Шетићи према?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, ја сам био у Андравићима према Анђелићима, тако се зове. Ту сам практично провео рат, односно 4 године, осим изузетака када сам упућиван на неки од терена, да ли на, да не кажем испомоћ, држање линије или тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а где се налазила команда батаљона тог вашег Малешићког?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У како да кажем, налазило се нешто те команде у школи, али се налазило нешто у једној кафани која је, односно приватна кућа, стан горе, а доле локал био, па су неки били и тамо и горе, ја не знам сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у ком месту?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Истом у том Малешићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Малешићу. Значи на два места је била команда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, било је, људи су се ти из команде да кажем ту смештали, чак им је кухиња била у магацину рецимо, то опет то је да не кажем кућа до куће 20 метара, 30, 50, ту је и команда била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви долазили у Малешић у то време?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, да Вам кажем, ја нисам имао потребе неке, не да нисам долазио, али једноставно нисам имао потребе. Ја нисам имао контакта са командом. Ја сам знао моју локацију значи, од куће идем у тај ров, одрадим два дана, трећи сам слободан, односно то је више дежуре, разумете, чисто стражарење, опрез, ето да нам непријатељ не дође, није се дешавало конкретно директан напад тако да нисам ни учествовао у неким акцијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли Ви тога дана када је дошао тај дечак, јесте ли били у униформи или сте били у цивилу? Како сте били обучени? СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, био сам у некој шареној, не знам ни ја СМБ или шта је, нисам ја имао оне униформе специјалаца или не знам чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирна као.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Шта ми дадну то сам носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли био још неко у тој кући осим Вас и супруге?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Син мој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Син.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Син мој, који је `76. годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био мобилисан?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није. Је ли он био у униформи?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, не могу рећи, можда је нешто обукао, разумијете, чисто оно из радозналости дјечачке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али није било у никаквим оружаним?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ма не, не. Средњу школу завршио крајем рата, тако да није могао бити мобилисан, прво што је малолетан, а друго таман посла, ако могу икако да избегнем као и сви ви, не би' своје дете дозволио да се ангажује у ратна дешавања. Мислим да је то нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како је изгледао? Ви сте, описали сте мало тог дечака када сте га први пут видели, да је био крвав и тако. Како је изгледао овако? Како Вам је деловао? Да ли га је био страх, да ли је био уплашен?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, мало је ту времена прошло, да Вам кажем искрено, тако да се мало сјећам, али свакако дјечак је био вјероватно испрепадан тим шта је преживео. Не знам шта је преживео, знам да је био прљав. Рунице су му биле кржаве, нешта каже „гребао сам, изашао из неке рупаче“, нешто је тако спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неке повреде на себи?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Имао је. Имао је. Мислим да је имао да ли огреботине или шта је, нешто на врату и мислим да је имао прострелну рану једне од мишица, не знам да ли леве или десне, да ли је ту био гелер, да ли то, шта је ја не знам. Детаљно га нисам прегледао, али тако приликом пресвлачења могао сам да видим то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам, ко је њега одвео у команду у Петковце?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја сам га одвео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па са једним рођаком. Он ми се придружио чисто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове рођак?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Милан Пантић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте то говорили и раније, па после нисте га спомињали.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не знам тачно ни ја да Вам кажем, ја кад би' знао да ћу бити питан, ја или би' нешто прибележио или не знам ни ја, али ја сам га одвео, ето да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан Пантић је био. Је ли имао Милан Пантић неку униформу? Је ли био у неком?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сви смо ми нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви сте имали неке униформе.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Морали нешто да облачимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неко наоружање када сте водили дечака у Петковце?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сви смо ми имали пушке у то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли носили са собом?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте дошли до Петковца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: До?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До Петковца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешке сте дошли?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И куда сте ишли? Којим путем?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па низ Шетиће доле на асфалт и лево у команду и то је то. То је два, три километра даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи иде пут. Је ли то асфалтни пут или неки макадам?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, то је асфалтни пут Зворник-Сапна и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а тај пут Шетићи до Петковаца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: А то је био макадам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Макадам је био.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сад је асфалт, али је био макадам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пролазили успут то кад сте ишли према Петковцу, да ли сте пролазили поред неке рупе, јаме неке?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, нисмо. Нема ту рупе никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се заустављали негде? Како?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Није ту никад рупе ни било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су неки Хамзићи, Хамзићи неки, да ли знате ту се вадио песак наводно?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има ту негде на том путу?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Има, али то је већ на путу за Малешић, Хамзићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пролазили туда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам то успут било?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, то је да Вам кажем, поред тога се пролази 20-30 метара, пут има једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим та јама је ли то успут ту куда сте ишли према Петковцима?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, то је на супротну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На супротној страни.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте пролазили поред те јаме?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не. Па јесам и пре тога и после тога догађаја, разумијете. То нам је пут ако ми затреба да одем у Малешић, то је пут којим се пролази. Значи, ништа ви не можете видети ту што би рекао са пута, ако мислите на тај пијестак и то. Значи, мора да се скрене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам тога дана када сте водили дечака?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте пролазили туда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, ја нисам ишао на ту страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам, морам да Вам предочим, зато што је тај дечак саслушан овде, он се зове Зијо, и он је рекао да сте успут прошли поред тог места где су бачени ти људи, ти Роми где су убијени, то је та јама и.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не. Не. Сигурно, ја би' волио да је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам, да завршим. И он је видео неку наруквицу од неке рођаке доле на земљи, тачно рекао је да се налази, да је то место ту где је био тај масакр, и један од вас двојице је погледао доле према рупи, а други је остао са њим, држао га је и када је погледао, само је, не знам ко, зато Вас питам, само се вратио и каже „идемо даље“. То је исказ, предочавам исказ оштећеног, овде је саслушан.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Моја је жена са мојим сином пошла да га одведе, ја сам Вам рекао, малог и мали је се нечег уплашио, ја не знам детаље, а ту златну наруквицу или каква је била већ ја први пут чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нико није рекао да је златна?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па добро, кажем, први пут чујем за тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта хоћете да кажете ,да је жена када је ишла са сином да су могли да прођу туд?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Моја жена и мој син су мислили да одведу малог у команду у Малешић, али се мали вјероватно уплашио тог догађаја или мјеста догађаја или шта, и променили су правац и дошли су

код мене, значи. Ја сам малог ту пресвукао, већ сам то испричао и одатле је одведен у Петковце, то је истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи није ово, то што сам Вам предочио сада, то није тачно?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: То је на супротној страни. Ја не кажем да то није тачно, али ја нисам био учесник тога, односно нисам малог водио на ту страну ја, ја сам њега водио у Петковце, значи, на сасвим контра страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај рођак Ваш Милан Пантић, је ли он жив?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где станује, где живи он?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па живи ту у селу, они се само придружио да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком селу живи?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па у Шетићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Шетићу, добро. А на коју страну сте рекли, та јама је на супротну страну у односу на ово?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да, то је на путу за Малешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу за Малешић је то.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: А ово је за Петковце, значи, баш супротно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то на пример удаљено, та јама на пример од Ваше куће?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па можда 2 километра, колико, не знам да ли је 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули да се ту нешто, хајде код те јаме кад смо, да ли се ту на тој јами нешто десило тога дана?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па да Вам кажем, много касније ја сам чуо да је се то десило са Ромима, разумијете, а никад ми није пало на памет да приђем да погледам доле, јер не знам шта би' ја гледао. Мислим нико паметан не би уживао да види неки призор и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да прекинемо за тренутак.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у међувремену приступио бранилац четвртоокривљеног Гаврића, адвокат Милан Бирман, а бранилац трећеокривљеног Стојановића адвокат Гордана Живановић моли суд да напусти судницу на кратко, па ће у даљем поступку њеног брањеника бранити адвокат Бирман, тј. њу ће замењивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, настављамо даље, само да видимо где смо стали.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Извините, могу ли сести, кичма ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, изволите.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је било доба дана када сте стигли у Петковце?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па предвече. Ја мислим да је било предвече, зато што смо ту малтене провели дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам је требало времена од куће до Петковца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па можда пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пешке, колико има то километара?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па три највише, тако мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кога сте затекли тамо у Петковцима, ко је био?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Искрено ја не знам који су људи били, ту је била та локална команда од стране Петковаца са којим људима ја нисам у контакту, разумијете, јер ја сам имао команду у Малешићу и само смо довели то дјете, они су га увели тамо унутра, ја нити ми је ко шта тражио изјаву неку или, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте довели то дете и коме се јављате?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па био је човек напољу, стражар шта је, не знам ни ја, рекао сам да је дјете повређено, они су га увели тамо, шта је даље било ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су га увели тамо.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви, вас двојица сте остали?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Вратио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратили сте се одмах?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Вратио се одмах, шта ћу, јер моје је мјесто са мојим људима било, јер ово је сасвим друга јединица, разумијете. Значи, немам ништа са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта, јесте имали неки разговор са неким или само са тим стражаром?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па нисам ја имао никакав разговор ни са ким, то је била, да ли интервентна или каква већ јединица, не знам ја, кажем, ја нисам био везан уопште са њима нити сам познавао те људе. Знам само да је команда, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које Ви то остављате тог малог, која је то јединица? Је ли питате која је јединица, ко је у питању, ко је командант?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја не знам, ту је једно време некав био Шунка или тако нешто се презивао, али Вам кажем значи, нисам у контакту са тим људима и нисам познавао никог лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био тај Шунка ту, јесте ли питали?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па можда је био унутра, јер то је ипак њихова комана да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били ту кад је овом дечаку указивана помоћ?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате да му је уопште указана помоћ?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Причали су ми људи касније да је мали збринут и послат у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је причао?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Е па сад да Вам кажем после 18 година, ја не знам стварно. Извините, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас ја то питам, зато што је тај дечак причао другачије. Мислим, опет морам да Вам предочим у том делу, он је кад су дошли, мада он прича да је то било у Козлуку у Дому здравља Козлук.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, сигурно није. Не знам уствари од Петковаца можда су га одвели и у Козлук, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, када је доведен.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не знам што би га у Козлук када је то у супротном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже тако су ми рекли да је то Козлук, он и не зна, то је сада тако, ево само ја Вам предочавам сада овако дошли, један од људи који га је довео је разговарао са командиром, он зове то капетан, а други је био са њим и указивана му је помоћ тада и он је препознао неку Драгану која му је указвала помоћ и тако даље, и он није хтео да се одвоји од тог човека, држао га је за руку, јер је препознао те људе који су били у том, туда у том Дому здравља он зове, као да су та лица која су била те вечери у Скочићу и што су направили то што су направили и сво време био је уплашен и сво време је држао руку и тај човек се није одвајао од њега и онда он прича да су та два мушкарца њега одвели у Зворник.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болницу?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја мислим да је њега санитарско возило, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Санитарским возилом.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја нисама био тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам предочавам сада, добро то што нисте били, а шта је са овим првим делом, да ли је неко био сво време са њим, да ли је он држао за руку неког од вас двојице?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Мене није, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте Ви били? Јесте Ви улазили у ту зграду?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја нисам улазио ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има нека амбуланта унутра?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има нека амбуланта у тој згради?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ту је била раније амбуланта и дан данас има амбуланта, стим што је реновирана у међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И која је то зграда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Зграда, како би рекли Дома или, ту је била продавница, Мјесни уред, амбуланта, чак и Ветеринарска, тако то. То вам је нека типска зграда 'ајде да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом културе, шта?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, нешто у том склопу је чак био и Дом културе, то је радним акцијама или како већ изграђено, не знам ни ја у послератним годинама. О послератним говорим од 1945. па надаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи тако. Хајде даћу реч тужиоцу, па вероватно ћу се сетити још неког питања. Имам после неку фотографију да Вам предочим, али у сваком случају тужилац да Вам постави питање. Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези овог догађаја са дечаком, да ли сте причали нешто у јединици у којој сте Ви?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У којој сам ја био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Шта Вас интересује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте разговарали да Вам се тај догађај.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Догодио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, да је дошло неко дете, да се распитујете чије ли је, да можда неко не зна.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па не знам, можда онако невезани разговор са људима са којима сам бивао у рову да кажем, јер ту смо били по четири човека у рову, па је могуће да сам са неким говорио о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не искључујем да нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Оппростите, јер не видим ту разлог ни да кријем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте питање, сачекајте питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у вези тог сусрета са дечаком причали са Вашим командиром?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не сећам се, званично нисам, не знам, ја мислим да нисам можда уопште ни разговарао са њим о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваш одлазак за Петковце, је ли био у време када сте били на смени у рову?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, у слободно време.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дечак дошао код Вас?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У јутарњим сатима, ја не знам сада 7, 8, 10 сати. Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то је код Ваше куће, али када је доведен код Вас у ров?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Е не, то није био ров, то је било у кући неког Мује, не знам како се, Хасановића, сам ја тога дана био и можда нисам више никад био. А можда око подне или кад не знам ни ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало објасните, није ми јасно.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Реците.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Били сте тада у смени, па нисте били кући, а онда нисте били у рову него сте били у некој другој кући, нисам Вас разумео?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Разумете, кад сам у рову, значи, везан сам 'ајде да кажем за подземно склониште одакле осматрамо и евентуално се бранимо два дана рецимо, трећи дан сам слободан, следећих 24 сата, то се значи, догодило у време када сам ја био кући, односно слободан, али невезано за то, ако се деси, а ретко се дешавало да се припуца према нама, тад ми или трчимо на ров или ако не, као у том случају био сам ја у тој кући, мој брат или овај, онај у следећој, да евентуални напад одбијемо, али се напад није догодио тако да смо се увече вратили кући, а следећи дан ишао како је ко био распоређен на ров, односно на линију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај пут од места где сте држали ту линију у рову, па до Петковаца, та прва линија и тај пут, је ли то у позадини тих ровова или?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ово је било тога дана значи, у време слободног дана је било у позадини, овамо ближе селу у ком сам ја живео, иначе нам је линија била у Андровићима, стална.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, тај пут је био на територији коју сте Ви контролисали?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Односно слободној територији?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Улаз у ту зграду у Петковцима, како изгледа, можете да опишете тај Дом, ту где се налази амбуланата?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па то је зграда на дуж, што би рекли, углавном је приземна, има нешто урађено на спрату неке собе, не знам, нисам горе био никада. Значи, дуж асфалтног пута је та зграда поредана, 'ајде да кажем Ветеринарска амбуланта, амбуланта за народ, Мјесни уред, продавница у којој сам чак и радио једно време. Значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Улази за сваку од тих?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: У средини зграде је улаз.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Просторија наменски опредељених за једно или друго, свака има посебан улаз?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Свака има посебан улаз, односно Мјесна канцеларија и амбуланта имају један улаз, зграда има један, два, три улаза, мислим да је тако нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та команда, где се она налазила у којој канцеларији?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па у канцеларији право, у канцеларији, командир данашњег Мјесног уреда, а војска као војска је била у старој школи која је опет преко пута само ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То да схватимо да је команда била у Мјесном уреду?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Тако је, било је седиште тог команданта који је био ту. И нормално стражар испред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Улаз у те просторије је ли био из нивоа земље или је има степениште?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Пар степеника. То је и дан данас, никад није мјењано, значи, можда 4-5 степеника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: И онда једна бетонска платформа и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се зове Ваша супруга?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Радојка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А син?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Жељко.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они живе у Шетићима?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем Да ли неко од бранилаца има питања? Нема. Од окривљених? Нема питања. Даћу реч пуномоћнику оштећених, изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви значи, дан пре тога знали, односно вече, чули или како год, да се десио неки напад на Роме у Скочићима?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па искрено речено ја нисам чуо, јер сам увече дошао кући да би се окупао, пресвукао и одморио и био са породицом, разумете. Значи, нисам имао потребе да стражарим или будем напољу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте чули неку експлозију?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па чуло се, али нисам знао шта, куд, разумете, јер у кући сте и кад одјекне ви не знате где је то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А сутрадан када сте отишли на положај овај, је ли се причало да су.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сутрадан сам био слободан.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро, рекли сте да сте ипак неким поводом, чула се нека пуцњава, отишли сте на положај. Јесу тамо колеге војници причали о томе да се десио?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, ми смо то из села, разумијете, то који смо били слободни, ми смо у те куће ушли, тај дан да евентуално отпор пружимо, разумете.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, и ви нисте знали у том моменту да су Роми нападнути и евентуално убијени?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не. Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте могли да овог дечка који се појавио Вама испред куће, повежете са било чим значи, одакле је он, како се?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не знам, баш сам се чудео зашто је тако прљав, мало крвав и шта ја знам, знао сам да је се негде нешто догодило разумете, али у мојој близини Рома нема, тако да ми је мало било.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а колико су Скочићи далеко од Ваше.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Молим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колико су Скочићи далеко од Вашег села, од Шетића?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Овако, све зависи да ли путевима или шта ја знам, али десетак километара сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Десетак километара?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сигурно. Можда нека пречица има да је то и мање, али ја вјерујем чак и више.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, а јесте знали тада које се војне јединице налазе на подручју Малешића?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, била је та наша јединица, ништа друго.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Само Ваша јединица. А јесте знали да се ту у месту налази, да је у неким кућама смештена нека добровољачка јединица „Симини четници“?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па причало се да Вам кажем, да имају и „Симини четници“ ти негдје ту, некад се причало да су у Клиси, али директног контакта са њима нисам имао, нити сам те људе упознао икад, то ако су, ево могу да се суочим, никад нисам имао са њима контакт разумијете.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, а јесте их виђали да пролазе, долазе?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не. Како да Вам кажем, моја је кућа ту, а у Малешић се иде овамо, у Петковце иде овамо, моја линија је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, овамо и овамо, морамо због снимка. У Малешић се иде лево скретање, а у Петковце десно, да ли сте то хтели, у односу на Вашу кућу?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да, супротно је Петковци и Малешић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да би могли да.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: А на помоћној 'ајде да кажем линији, на запад сам ишао преко њива да би дошао у мој ров, значи, што би ишао заобилазно разумете, ишао сам пречицом, тј. имали смо утабану стазу куд смо ми одлазили или се враћали кући.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Нисам ја мислила да Вас питам да ли сте Ви њих виђали из куће своје, него да ли сте их као војник тамо на положају виђали, па се сретали?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, не, нама нису долазили нити смо ми имали са њима да кажем контакт неки, ја барем лично.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И јесте ли изводили неке акције војне евентуално са њима?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ја не, ја сам био малтене позадинац, односно неко ко је постављен на одређено место да припуца ако му неко пође у сусрет, разумете.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли се тада причало та јединица „Симини четници“, да ли она припада Војсци Републике Српске, односно Зворничкој бригади или је онако сама за себе нешто ту?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Мислим да није била под командом, не знам, опет децидно не могу да тврдим, али мислим да није била под командом, бар тај мој командир чете што би рекли, није нас никад повезивао разумијете да морамо заједно да нешто одрадимо и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А само бих хтела још једанпут да утврдимо, на којој удаљености сте Ви давали ту стражу или већ како били на положајима, а на којој удаљености се та значи јединица налазила како сте Ви рекли да сте чули да се налазила, колико је то?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па ја сам чуо да су они били у кући Раде неког или Гојин, или не знам ни ја тамо, то вам је опет ајде да кажем негде у центру тог Малешиха, у некој споредној кући. Сада да ли су они имали неке везе са војском ја нисам био редован војник, ја сам био мобилисани војник, а да ли су они били у сарадњи у акцијама или без акција, ја стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Па добро, само питам да ли су Вашима јединицама.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Значи, не могу да тврдим, али моје лично мишљење је да нису заједнички одрађивали, и шта знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а након овог догађаја, кад сте чули да се нешто у Скочићима дешавало, мислим као војник, као војник, а не?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Знате шта, то сам чуо на линији, односно када сам отишао на линију тамо људи причају каже убијени неки Роми и шта ја знам, каже у Хамзићу, а значи, нисам радознао и то сам већ рекао и не би никад ни погледао на тако нешто, да кажем да гледам убијене људе и ово и оно, осим ако морам некад и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јесте чули још нешто у вези са тим ко је то урадио, кад?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је неко преживео?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, то је урађено ја колико сам сазнао значи, урађено у ноћним сатима, сад кад су они доведени, гдје су држани или нису држани или су убијени или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање је само да ли сте чули ко је то урадио?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је то урадио да. А јесте после тога повезали овог дечака кога сте да кажем, одвели.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Нормално, када сам чуо да је се догодило, да су Роми настрадали, схватио сам да тај мали Ром је од те групе, 'ајде да кажем, преживео, иначе, не би' знао, јер кажем Вам то сам рекао у мојој околини ближој нема Рома.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, али Ви сте кад сте га видели, препознали сте да је он Ром и да му се нешто тако десило?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да, види се мало тешко прича, нешто, не знам сад да кажем, да поновим неке речи, не могу стварно, шта је мали причао, да му је страдао отац, мајка или не знам ни ја ко од фамилије.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Он је то причао тад нешто у том смислу?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да, нешто да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а ту у команди у Петковцима, јесте видели, мислим, јесте приметили да међу тим особљем ту и неку девојку у униформи?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, јер нисам улазио, али знам да је била нека, не знам, као при команди, медицинска сестра 'ајде да кажемо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А та медицинска сестра је била ту нека из места или са стране?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Из мјеста, али је она била удата негдје не знам ни ја у, ја мислим да је, не знам сада, не могу дословно да кажем, да је била удата у Крајину, па су они избегли, па стицајем околности негде су на том крају живели, па је она била војно ангажована, 'ајде да кажем да пружа прву помоћ рањеним, повређеним и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли знате кад је минирана џамија у Козлуку?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, стварно не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И да ли, добро, а да ли можда знате да ли је то било можда у истом периоду када и ово у Скочићу?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Стварно не знам. Видео сам касније да је минирана, а стварно не знам у ком је периоду минирана.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Је ли се причало ко је урадио то, ко је минирао?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, таман посла, то је од мене 10 километара, 15.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Само бих предочио, данас сте рекли не знате шта Вам је мали тај причао, шта му се десило, а Ви сте говорили и у Тузли и код истражног судије да Вам је рекао шта му се десило?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Он је помињао „ћетници убили“, е сад, ја не знам кога, касније су се причале приче да су убили, ликвидирали, односно шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже том приликом Вам је дечак рекао да су четници убили његову породицу, да је успео да се извуче из ископане јаме испред које су убијени, а потом побацани Роми, то је било у Тузли, а после сте рекли такође и код истражног судије да сте из дететове приче схватили да је из Скочића и да је његова породица настрадала, те да су му убили мајку и комшије и у једном тренутку је одговорио да их је четник убио?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: „Ћетници убили“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро сада да ли је „Ћ“ или „Ч“.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Добро, добро, небитно. Да, тако је рекао мали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако рекао, зато што сте данас рекли да се не сећате шта је рекао.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сад кад сте ме подсетили знам, јер ипак је кажем опет времена прошло доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, када сте дошли у Петковце, је ли било неко возило паркирано испред те команде, да ли је било неко возило?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па нормално би било да буде возила и шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се сећате тога?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не сећам се, али логично је, гдје год је војска мора бити неко возило за доставу или пребацивање људи ако је напад на линију или тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате којим возилом је пребачен мали, тај дечак до Зворника?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Јесте ли видели неко санитарско возило?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не сећам се. Ја не верујем да је тад и било, што би рекли правих возила санитарских, можда је било војно, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даћу вам ову фотографију да погледате, то је за нас фотографија „В“, коју смо обележили. Ево, да видимо да ли познајете ову зграду и евентуално да ли познајете неке од људи који су на тој фотографији?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Ове људе не познајем, али ми личи као да је овај Дом у Петковцима, мада су сви ти Домови мање више слични, то може да се види. Хоћу рећи овако је нешто бар у Петковцима, улаз у ту просторију гдје иде лево амбуланта, а право садашњи Мјесни уред, прозор од амбуланта ја би' рекао, сада да ли је то та зграда или није ја не могу сто посто тврдити. Рампа ова слична је. Да не кажем сад да су то

типске зграде, разумијете, па је можда и нека друга, али мени личи на зграду Дома у Петковцима, ми га зовемо Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та команда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Не, ово, ја ове људе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не људе, него да ли је то та команда?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Зграда, ако је ово зграда Петковаца да кажем, можда још има зграда које су исте, али је ово сједиште команданта, командира или како се већ звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ту одвели овог дечака у ту зграду?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Пред овакву зграду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред такву зграду.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Сад да ли је то или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што смо ми смо наводно чули од окривљених да је то зграда у Петковцима, да је то сликано испред команде у Петковцима, па сам чисто зато и предочио.

Након што је сведоку предочена фотографија „В“ исти изјављује да му наведена зграда личи на Дом у Петковцима, тј. команду војске, тј. ради се о истој оног згради где је одвео наведеног дечака, стим што оставља могућност да постоји још можда негде таква иста зграда.

Добро. То је то. Ако нема више питања, ја Вам се захваљујем. Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па свакако имам, што би рекли повисоке трошкове транспортне, ако припада нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су Вам трошкови? Како сте дошли у Београд?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Дошао сам колима, колима зато што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је бензин?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Немам организован превоз, разумијете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли сами дошли колима или сте довели још неког од мештана?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па нисам, дошао сам са женом ако Вам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са супругом, добро. А да Вас питам колико су трошкови бензина, колико кошта?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па откуд знам, не знам ни ја право да Вам кажем, нисам о томе размишљао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам кажем, ми овде сведоцима који долазе из тог краја дајемо 5.000,00 динара. То су трошкови превоза и евентуално нешто да се поједе и тако. Да ли то одговара?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Мислим да је мало, мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало је мало, па колико Вам троши аутомобил?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па, прошле године је било 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и сад је 5, мислим ја не видим никакву разлику зашто би неком, јуче смо давали 5.000,00 динара људима, значи не видим.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Добро, али цјена прошле године горива, а ове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, па дај кажите износ.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па једно 7.000,00 можда би било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сматрате 7.000,00?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам троши аутомобил?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Па не знам, стари је ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да не би сада овде.

Сведок трошкове тражи у износу од 7.000,00 динара.

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Једноставно колико можете толико дате.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДОБРАВА СЕ исплата износа од 7.000,00 (седамхиљада) динара сведоку који ће се исплатити од стране наше Службе сведоку на руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ништа, захваљујем. Довиђења.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам један предлог, пошто сам имао намеру да предложим његову супругу за сведока, а она је дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пантићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам разумео сада је ту, па да искористимо ту прилику пошто је већ ту, ако прихватате предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите. Нека сачека. Је ли ту са супругом? Нека уђе, хајде нека уђе. Пантићу, је ли Вам супруга овде у згради?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Вам је супруга?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Горе на паркингу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На паркингу. Добро, ево сад је тужилац дао предлог да се саслуша Ваша супруга као сведок с обзиром да је већ ту. Али то ћемо да одлучимо накнадно. Адреса је иста, је ли тако? Имена она која

сте давали и за супругу и за сина? Добро. Само ми кажите овај рођак Ваш Милан Пантић, како му је име оца?

СВЕДОК ВЛАСТИМИР ПАНТИЋ: Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко. И адреса је иста Шетићи, је ли тако? Добро, то ако будемо предлагали. У сваком случају за сада овако, па ћемо. Захваљујем, довиђења. То ћемо званично када буде, нећемо сада о томе. Нека уђе сведок Видовић Божо.

Хоћете до тоалета?

Окр. Шивић Ђорђе моли суд да се направи кратка пауза да оде до тоалета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, сачекаћемо Вас, одведите га до тоалета. Направиће се кратка пауза, док се окривљени Шивић Ђорђе не врати.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се у међувремену вратила бранилац адвокат Гордана Живановић, а да адвокат Милан Бирман суду доставља заменичко пуномоћје којим је овластио адвоката Гордану Живановић да га мења као бранилац окривљеног Гаврић Томислава.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се у међувремену окривљени Шивић Ђорђе вратио у судницу, па се после краће паузе наставља главни претрес.

Испитаће се

СВЕДОК ВИДОВИЋ БОЖО

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Владимира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: 1954.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Малешин, Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Јардан, Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљене?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да ли их познајем. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко су окривљени Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав и Шивић Ђорђе?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете, нисте ни у сродству ни у завади са њима?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведок у овом поступку и као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа представља кривично дело. Нисте дужни једино да одговарате на питања чијим би одговором Вас или Ваше блиске сроднике изложили кривичном гоњењу, знатној материјалној штети или тешкој срамоти. Да ли је то јасно?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Јасно. Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту текст заклетве, прочитајте га наглас.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Са личним подацима као што је констатовано. Након што је положио текст заклетве прописно упозорен, опоменут, изјави:

Изволите.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Могу ли ја да седнем, мене боли кичма?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, изволите. Наравно да можете. Добро Видовићу знате због чега сте позвани данас у суд?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да, био сам, ово ми је други пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други пут овде у Београду?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да, не, био сам доле у другој некој судници, али поводом овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате у вези догађаја у Скочићу са овим Ромима, шта се десило, да ли имате нека сазнања, каква сазнања имате и после да видимо шта знате у вези Малешиха. Изволите.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја сам и прошли пута и сада кажем, значи, кад се то десило ја нисам био ту, био сам у болници, био сам у санаторијуму у Бањи Ковиљачи. Значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког датума сте у Бањи Ковиљачи?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Био сам од 26. или 28.06. до 01. октобра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сво време, а шта сте, због чега сте били у?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Кичма, ја болујем од кичме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били рањени у борби или?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били рањени у борби или сте?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, боли ме кичма, ја сам и прије рата провео 40-так месеци у санаторијуму лечећи се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и јесте чули нешто у вези ових догађаја што сам Вас питао?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Дакле да се разумемо, ја ништа нисам видео, а чуо сам као и сви други што су чули. Чуо сам приче, ко је рекао не могу тачно сад да знам, јер да сам бар знао, па да пишем рецимо ко ми је шта рекао, али кружиле су приче некакве. И ја сам спреман да што ме год питате да одговорим оно што сам ја чуо, а видео нисам. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте чули, хајде?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па чуо сам да су, док сам био у болници чуо сам да су, да је, не могу, не знам како зовете Роми, ми зовемо Цигани, да су Цигани из Скочића у току ноћи неко их довео и побио их. Ко је побио, каже онај причају каже Симо, нити знам Симу нити било шта друго, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте питали ко је Сима?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па питам ја „ко је Симо“, па човек који је каже дошао овамо нека паравојска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је дошао?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па дошао наводно из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте још чули?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ето то сам чуо, да су значи, ту у једном делу Малешића тамо према једном селу Клиса, на једном месту, пошто познајем гдје је то, знам гдје је то било на неком брду, да су их ту побили у току ноћи, нити знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то? Како се зове то место?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не знам, мислим да се зове Пашаново брдо или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Хамзићи нешто што спомиње.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Хамзићи, иза Хамзића то је избрежак изнад кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то? Је ли то нека рупа ту, јама нека?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не, не, нема рупа,, него је то брдо па онако низбрдо одма' низбрдо, ту се некад копао пјесак, копан пјесак, па тако остало ти неки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте чули да су ту бачени?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да, да су ту бачени. Да ли су ту побијени не знам, али да су ту бачени, да су ту нађени сутрадан ујутру, да је неко то видео и чуо сам још да је остало неко дјете, да је дјете покупљено и одведено у Зворник, да га је одвео Властимир Пантић, тако, да га је одвео у Зворничку болницу, тамо негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да га није одвео у Зворник.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: И било у Зворничкој болници то знам сигурно, колико времена е, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неке девојке, девојчице, жене Ромкиње да су преживеле?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Јесам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да су биле у њиховом друштву, да су их водали онде по селу, једноставно показивали и то по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су их показивали?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па ишли су са њима. Значи, иду по селу са њима, иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заједно са њима?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја, куд се они крећу, крећу се и оне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто шта су радиле те жене?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па нисам чуо, али се могло претпоставити, мислим да се може претпоставити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте може претпоставити? Шта сте Ви претпоставили?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па, претпоставили смо да су то неке цуре њихове, ово, оно, да ли да их користим реч силовање или добровољно, али не знам, али по речима оних који су то причали, оне су изгледале као задовољне. Е сада,, да ли је то било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су биле задовољне?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па што су ту, значи нису нешто протествовале, нису нешто, шта ја знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, задовољне што су силоване или што су добровољно?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Него нису ти људи који су виђали њих, па кажу, рецимо питао сам понекад „а је ли, како се оне, да ли се оне буде, да ли оне плачу“, знам шта значи, макар сам прочитао како изгледа силовање. Ваљда се та жртва буни, не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сада спомињете силовање када Вас нико није питао за то?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, ја сам по том основу мислио да што су ишле са њима, да ли су то њихове цуре или не знам ја, или ако су цуре с њима, не можеш. Кад је мир када цура иде с тобом зато што те хоће, а кад је, ако неко има оружје онда мора да иде с тобом, е па не знам у ком су оне својству биле ту. О томе причам, нисам сигуран да ли је то било силовање или није, значи, ја нисам сигуран, нисам чуо да су биле силоване.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, него?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Него да су биле, да су са њима ходале, да су ишле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли још нешто радиле осим што су ходале?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не знам, не знам, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су прале, да ли су кувале, да ли су чистиле?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па вјероватно то, да су чистиле и кувале и дружили се тамо они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дружиле се?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се дружиле?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Оне и они, Симо, значи, били су скупа. Негдје су били скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите негде су били скупа смештени у некој кући?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да, да, у кући негде они су били скупа, е то, на то сам мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А што сте Ви баш питали да ли су оне ту добровољно или нису добровољно, зашто сте?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не, не, питали сте ме шта ја знам о тим, шта су, како су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, али ја Вас питам што баш то, зашто Вам је то пало на памет да питате зашто, да ли су добровољно?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не знам, немам никаква моја инсинуација није и ништа друго, него онако да, кад је рат онда могуће је свашта да се деси, а ја не знам сигурно, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ви претпостављате?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Гарантујем, и овде сам прочитао ову заклетву, значи не знам да је неко силован. А у осталом чуо сам да негде у Србији постоји жена која има, која се удала за једног од њих, па онда то она може боље да прича него ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, да ли знате можда, да ли сте чули где су били смештени у Малешиху?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја сам чуо да су били смјештени у кући Раде Мијића, који је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је, још нека кућа се спомињала или само та?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па Раде Мијића кућа и не знам више да ли се помињала чија кућа. А у Раде Мијића су били кући, јер то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се спомињу неке три куће „чичина кућа“, „жута кућа“ и „бела кућа“. Да ли постоје такве куће у Малешиху?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не, ја и прошли пута кад сам био неко ми је дао слику да погледам, ја нисам могао да познам, то су темељи, то је код школе једна кућа чији власник је, не живи ту, он се зове Стево, не знам ни да ли је жив човек, Стево Спасојевић. Значи, одмах уз школу, то је кућа уз школу која само раставља малтене пјешачки пут, оно кола и волови могу да иду, не може ауто ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је са том кућом?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не знам, ја мислим да је она сад срушена, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а зашто сте њу споменули сад?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па могуће је да, нисам сугуран, али ево призивам сјећање овако и можда и ту да су били, да ми је неко рекао да су и ту били мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате за ове да кажемо називе кућа?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не знам сигурно, „жута“, „бјела“ и то, то знам, ми немамо таквих назива у селу да неко зове „жута“, „бјела“, него има свако домаћина куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, Ви сте овде у Тузли кад сте саслушавани рекли да сте од лекара у Бањи Ковиљачи чули шта се десило у Хамзићима?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, сигурно није тачно да сам чуо од лекара, него од жена и од људи који су долазили у посјету рањеницима. Значи, ја сам био на лијечењу, не од лекара, како ће лекар знати из Бање Ковиљаче шта се дешава у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сам се и ја чудио, па Вас питам.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, сигурно није, значи, прву информацију кад сам био доле, неко је долазио од тих, јер из села је било 08.јуна рањено десетак људи из Малешиха и било је 6 погинулих, па онда је то долазио доле народ, долазио доле, питао и тако и причао. У осталом ја чини ми се да већину информација, можда је то срамота, рат је, али ми се чини да су већина информација стизале од жена. Како? Ја то не би' знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек је то тако.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Жене знају све, некако су увек знале тамо, зашто, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, да ли знате Ви кад су дошли „Симини четници“ у Малеших?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, значи, сигурно нису били дошли до 26.јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли сигурни да сте 26. баш били у Бањи Ковиљачи, спомињали сте тамо 24.?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Један од напада се десио 23.јуна сигурно на моје село, и ја сам у том нападу повријеђен. Било је клизаво. Киша је падала. Кичму сам повриједио и онда нисам могао да одем прије у болницу, да дођем до болнице, па сам се онако да Вам кажем право поштено провлачио да нигде не идем, нигде не мрдам, да, и онда сам отишао и био сам примљен у болницу 26.-27., ја имам код куће, да сам знао, имам код куће, имам отпусну листу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад та два дана, сигурни сте да до тог датума нису?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, сигурно, док сам ја био у селу није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се вратили?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Кад сам се вратио није био у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вратили сте се?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Вратио сам се 01.октобра, није био у селу, нису били у селу. Питао сам их, чуо сам да су били, питао сам шта је било са њих, каже истјерани су из села, јер су доле код једнога човјека, слагаћу Вам, да ли прасе, да ли јагње, нешто су узели доле, као отели, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Малешиха неко?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да, неко из Малешиха и ето то је, то је био разлог и онда се људи побунили и као наводно су прије пуцарали, па су онда то. Нису били, то знам сигурно да нису били у склопу никакве наше тамо чете која је имала зону одговорности, нису били с нама тамо у рову нигде значи, нису били ни под чијом командом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Знам сигурно да нису били под командом села, ни једног човјека, то гарантујем, па ваљда знамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даћу реч тужиоцу, да ли има питања неких за сведока?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мене занима да ли ове жене што су ходале са Симом по селу, да ли се говорило да су оне у униформи или цивилном оделу? Да ли се сећате?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не знам, али могуће да су биле и у униформи, мислим ја ово не знам, на ово питање не знам одговорит, а да су биле и да су се кретале да, то знам сигурно јер тако ми људи рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било говора о томе да оне носе оружје, имају нешто или?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, нисам чуо да су носиле оружје, не знам. Можда и јесу, али не знам, нисам знао, да сам знао ,па да питам. Вјерујте да би' питао да ли је неко видио са оружјем, у селу би ваљда неко знао да ли су.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваша кућа у односу на те куће, где је по причи био Симо са његовим људима, колико је далеко?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Пет километара путем, а окол овако, пречице, пјешнице кад би се ишло преко њива, па 2 километра можда два ипо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту где је Ваша кућа, је ли ту има још кућа?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај део Малешиха одржава контакте са овим делом Малешиха где су били по причи ти Симини са?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Апсолутно, то је једно село, једна линија одбране, читав рат смо провели у одбрани, значи, ни једног јединог

тренутка нисмо прешли ни метар у туђе. Село се читав рат бранило, јер смо били опкољени од, 'ајд да не лупам, али петнаестак села муслиманских. Нисмо ми били у позицији да ми нападамо кога, нити смо кога напали, нити смо хтјели, нити смо напали, значи сигурно, јер ми смо припадали, као тај мој засеок је припало тамо и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате око исељавања Муслимана из Козлука, из Скочића, да ли сте чули кад?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Чуо сам значи, да је било исељавање, да су отишли, исто сам био у болници.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате у вези са Вашим одласком у болницу, да ли се то догодило пре?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, сигурно кад сам био у болници, у болници сам био кад се Козлук иселио, то је сто посто, који је датум не знам, али ја сам био у болници, значи сигурно, хиљаду посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Окривљени Богдановић Сима има питање, изволите. Богдановићу само ћете, ако треба сести поред колегенице, врло се слабо чуло. Не, не, мора да се чује, није то ствар да ли ћете седети или не, него да чујемо да би могли транскрипте да скинемо. Изволите.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Поставио бих господину питање, пошто је из Малешића, познаје блиска суседна села и људе из тих села. Из Малешића гледано према истоку и ако је десно сенокос, а лево од сенокоса, гледајући од сенокоса према Дрини, како се зове село?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Табанци.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Можда је то, можда није, али ако нисте сигурни за село, да ли сте чули за човека који има надимак Лондон? Познат је у тим селима, из Малешића га.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Мислим да сам познавао два човјека која имају, мислим да је један, ако се не варам негде из тог дјела Лондон, а један је Лондон из Роћевића, мој школски друг који је умро, Драган Јовановић, а за овог не знам ни како се зове, али мислим да је имао неки Лондон.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Да ли сте чули да је тај Лондон у спрези са једним у оно време војним полицајцем, који је био код Студеног и још једним човеком који је побего, да су ухваћени и саслушани у команди батаљона у Петковцима и спроведени у Зворник у бригаду због тих крађа у Малешићу и шта ти ја знам, стоке, ствари?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не би' на то могао одговорити потврдно, јел'.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате или знате, питање је било да ли знате?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја не знам, не знам о томе, можда је било, али ја не знам, мислим то је можда за нас био и безначајан тај.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Господине како је то за Вас било безначајно, а није Вам безначајно да оптужујете Симине људе за такве ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Богдановићу, Богдановићу.

ОКР. СИМА БОГДАНОВИЋ: Ако се зна ко је то радио и да је ухваћен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао шта је чуо, није он био ту.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, ја сам рекао да сам чуо, ја ништа нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, не оптужује он никога, она сазнања која има, која нису непосредна.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја тврдим да нисам ништа видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нема више питања за сведока. Има пуномоћник оштећених. Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Ви у том периоду непосредно пре овог дешавања односно пре вашег одласка у болницу били члан кризног штаба у Малешини?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја сам прије рата био одборник у СО Зворник.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А члан кризног штаба?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па, један је кризни штаб у Зворнику, ја нисам сигурно био кризни штаб у Зворнику и.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, не мислим у Зворнику.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: А у селу сам био један од оних људи где се окупљао народ, односно да се помажемо. Био сам све до, био сам командант одбране села до 09.маја 1992. године, и тада ме замјенио господин Жико Ристановић и Саво Драгојловић.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: До кад сте рекли, до маја?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: До 09.маја, 09.маја сам предао команду.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а после тога јесте ли били нешто војно ангажовани?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, нисам био, ја као одборник имао сам задужење да одем и да донесем, и познавајући доста људи, да донесем хране, одјеће, обуће и тако.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А добро, рекли сте да сте на дан кад су ови исељени мештани из Козлука били у болници?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јел' можете да се сетите колико сте дуго били у болници?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Знам ја тачно колико сам ја дуго.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, пре тог датума, пре тог дана када су они изашли?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Пре тог датума, не знам, ја мислим да ја нисам имао информацију да је Козлук одсељен, ја сам се чудило зашто је Козлук одсељен, ти људи нису никога дирали. Нико није рекао ништа и нису

били малтретирани, бар што се, оно што ми знамо из села, бар од нас нико није желио никога да малтретира.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад сте се Ви вратили у село, значи, тог октобра месеца, да ли сте знали где се тад у том тренутку налази овај јединица „Симини четници“, да ли сте чули?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Јесам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Где?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: У Клиси.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А колико је то далеко од Малешића?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Од Малешића то је сусједно село.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Колико?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па 'ајде три и по километра од центар села, од школе рецимо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте их тада виђали, значи, кад сте пролазили, па они?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Знате шта, пошто је то било напуштено муслиманско село, ја сам свашта виђао, ја сам виђао и неке људе који су били из Тршића, из Табановца који су, ја не знам сад баш, не могу да призовем слике ко је то био, али су људи вукли лупам плуг, дрљачу, носио кауч, не знам ја, нешто тако, било је и тога.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А тад значи, знали сте где се они налазе и у чијим кућама?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, само сам чуо да су после кад је било. Јел' гледајте, ја сам дошао и непосредно 08.октобра изгорела моја кућа, напад био на наше село, изгинуло 6 жена, 3-4 човјека, све је то било 6 жена, најмлађа је била 65 година, а најстарија 85 година и Михајло 92 године је имао човек, Здравко Милошевић, Саво Видовић, Драго Миркулић. Моја кућа је тада запаљена, и тада смо, моје село је тада било захвално што је Симо био у Клиси, јел' да није био Симо у Клиси ја опет тврдим, они кажу да је био, ја га нисам видио, али ако је он био хвала му, он је нама спасио животе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Јел' он бранио, јел' та јединица је учествовала у одбрани вашег села?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Он је бранио тај дио кад су Муслимани упали, он је бранио ту пружао им отпор ту, е сад, и онда док су се ови консолидовали он је држао отпор тај. Тако су рекли.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте ли чули да су тад, док су они у Клиси биле још ове девојке са њима, што Ви кажете?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не. Нисам чуо, нисам чуо да су девојке тамо. Ја сам, то је било успут, било је неких жена и иду са њим, знаш.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли се помињало да су то Српкиње, Муслиманке, Ромкиње, ко су те жене што иду са њима, јел' се знало?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па није се знало ко су, нико није знао име и презиме да знамо одакле су, значи, биле су неке жене. Значи, биле су неке жене. Ја знам неку жену која се звала Јапанка, која је била код нас дуго времена, можда и до '94. године, ходала сама онако у униформи, не знам ни ко је, ни шта је, не знам јој ни име ни презиме. Значи, ходала.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А нисте знали ни које су националности, ништа?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не, ја нисам сигурно знао, ја нисам знао да су то ти. Мислим да су тек, да су то људи тек касније укапирани, ако може да се говори а то је то, е па видиш то је за то било, али то су опет инсинуације, то нису докази.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А касније, значи, да ли се сазнало које су те девојке биле?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па касније је било приче да је било неких цура одоздо из Скочића или од некуда да су биле можда муслиманке, али нисам сигуран да је неко причао да су биле циганке.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли се причало одакле оне ту, како, како су се створиле?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А рекли сте да су били смештени у некој кући Раде Мијића?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кажете нисте препознали на слици, како је изгледала та кућа?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ко није препознао?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро извините, можда сам ја.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја сам препознао кућу Раде Мијића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Показивана му је код истражног судије.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ја знам сваку кућу у Малешићу и како да је нисам препознао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Значи, препознали сте ту кућу у којој су они били смештени?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па ја знам кућу, ја их нисам никад видио у тој кући, али мени су рекли да су они били у тој кући, пошто ја знам гдје је кућа, ја могу то да покажем увијек. Значи, то сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте нешто након тога чули, како се то десило да су ти Роми након исељења ових Муслимана из Козлука, из Скочића, остали Роми у селу? Да ли се причало нешто о томе зашто су они ту остали а хтели су да се селе или тако нешто?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па не знам, нико није причао о томе зашто су остали, зашто нису отишли, и што се нас тиче сви су могли да остану на свом мјесту, ми смо били преокупљени само тиме да они нас не побију, ништа друго.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли можете да нам кажете име неког од комшија који Вам је помињао да је у селу виђао ове војнике и девојке са њима, кажете ови што су Вам причали?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Не, не могу ја име ни једне Ромкиње да знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не Ромкиње, него комшије који су Вам помињали да су виђали?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Па јој, ја кад би' сад, па ја би' сад Вама могао да рекнем читаво село, јер не знам, ја сам и питао овдје и прошли пута и говорим и сада ако ме питате ко је, ја не знам, али да сам чуо јесам, али сад ко ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте рекли. Не може.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Вјерујте колико је година прошло, кад би' ја сад Вас питао гдје сте Ви били 17.децембра, пошто је то негде уочи Никољдана претпрошле године, где сте били 12.јула, то је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, захваљујем. Ако нема више питања? Да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Имам, имам господине судија, и прошли пута сам, мислим да нисам адекватно, нису ми намирени трошкови. Моји трошкови су 7.000,00 онако и да једем то је 8.000,00 ја морам два пута јест, примера ради. Ја имам 20 километара до Малешиха, јутрос сам устао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7.000,00 онако, шта значи то?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 7.000,00 онако?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Није онако, него за гориво, за ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колима сте дошли?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сад је мало пре био сведок који је исто дошао колима и добио је 7.000,00 и био је задовољан. Тако ћемо и Вама.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Ништа, није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок трошкове тражи у износу од 7.000,00 (седамхиљада) динара који СЕ ОДОБРАВАЈУ.

Је ли у реду?

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: У реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И који ће бити исплаћени сведоку на руке од стране наше Службе.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Јесам ли ја слободан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободни сте, можете да идете. Позовите још само сведока Томић Ратка.

СВЕДОК БОЖО ВИДОВИЋ: Довиђења, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења пријатно. Сведок Ратко Томић. Добар дан.

Испитаће се

СВЕДОК ТОМИЋ РАТКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Пере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша година рођења?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: 1963.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Малешин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станујете?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Карађорђева 6/14.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете окривљене?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате ко су окривљени?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате да их не познајете, ево сад ћу да Вам прочитам, Богдановић Сима, Богдановић Дамир, Стојановић Зоран, Гаврић Томислав и Шевић Ђорђе?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни у сродству ни у завади?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте овде сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на она питања чијим би одговорима себе или Ваше блиске сроднике изложили знатној материјалној штети и тешкој срамоти или кривичном гоњењу. Да ли је то јасно?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ту текст заклетве, па прочитајте га наглас. Констатоваћемо и онда ћемо да Вас испитамо.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да читам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добор. Захваљујем.

Са личним подацима као што је то констатовано, прописно упозорен, опоменут, након што је положио текст заклетве изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате због чега сте позвани као сведок?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па, био сам већ једном овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате о догађају у Скочићу и после у Малешићу?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Апсолутно ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Апсолутно ништа?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били у то време 1992. године?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Зворник, у „Стандарду“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад сте били у „Стандарду“?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па од почетка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетка?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ратних дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то месец?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Јун месец сам ја био у „Стандарду“.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од јуна?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, у јуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то касарна „Стандард“?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Касарна „Стандард“, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте тамо радили?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Медицински техничар, санитарско обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И до кад сте били?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Био сам тамо до септембра 1993. године. Септембар – октобар, крај септембра ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сво време?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, да, цјело време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то у Кракају?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: У Каракају, стим што сам, нисам само био у Каракају, ту ми је била касарна, али сам ходао по терену, по потреби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте живели у то време док сте радили тамо?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: У Зворнику, у Зворнику становао, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Становали сте у Зворнику?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Малешића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, да ли имате неке информације у вези са погибијом Рома у Скочићу, из Скочића?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не знам, не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули нешто?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Нисам ни чуо, чуо сам после овога свега, значи кад сам долазио први пут нешто сам чуо, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па распитао сам се, мене су, ја мислим случајно је споменуто моје име везано због посла у болници који сам обављао, где сам ја рецимо стицајем околности сваки слободан тренутак, кад сам имао времена, ишао наравно у фирму где радим на кафу, на тако, и видео сам тог малца што је био у болници и све што знам то је то, где сам понеки пут кад сам имао при руци воћа, он је био миљеник мојих колега и педијатрије рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то говорите о Зији?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: О Зији, да, да. Само то знам да сам једно три, четири пута и њега затекао, јер су га доворили, водају пацијенте колегинице и поведу и њега са собом, има банана, има крушка и то, ја толико сам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте, јавили сте се, ишли сте на кафу на своје радно место, то је болница у Зворнику?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Болница у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде сте били ангажовани као за време ратног стања, па сте били ангажовани као медицински техничар?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, да, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сам Вас разумео?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Тако и јесте. Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте нешто разговарали са Зијом? Јесте имали прилику нешто да причате са њим?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, ништа. Нисам ја ту, то је било кратко задржавање, чисто можда виђење и тако, ништа, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате, а да Вас питам, је ли Томић Петко Вама нешто?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Петко, брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петко Вам је брат, он је јуче био.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, добро. Ништа. Тужилац да ли има нека питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали неку сестру Драгану?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Сестру Драгану?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, медицинска сестра?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Која је такође, била војно ангажована?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: А нисам. Како се презива? Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није толико битно како се презива.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Је ли у „Стандарду“, била?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У некој од тих амбуланти, у болници у Зворнику, Дому здравља.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Пазите ја знам Драгану, колегиница једна је радила у Дому здравља. Имају двије Драгане. Сад како се презивају не би' знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како изгледају?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ова једна је нижег раста, крупнија, носила је наочаре од како је ја познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Боја косе?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Смеђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова друга?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Она је била млађа, дужа коса, млада, изузетно млада, са њом нисам ни имао неки контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је крупнија или мршавија?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Могу само, да је височија од ове, али средње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам, а боја косе тој другој?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па ја не знам, црвена, црвена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црвена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате је ли постоји амбуланта и у то време да ли је постојала амбуланта у Петковцима, у Козлуку, да ли сте Ви одлазили тамо?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли да ли постоји амбуланта?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: У Козлуку знам да постоји.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у Петковцима?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Сад знам да има, а.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је тада?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не знам да ли је тада била амбуланта, не верујем да је била амбуланта. У Козлуку знам, сигуран сам да јесте била и да је функционисала, а ово не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези овог дечака Зија који је био миљеник педијатрије, је ли причано нешто о његовој судбини, како је доспео ту, ко су му родитељи, одакле је?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, не, ја то моје задржавање је било два, три пута, па нисам, дете у пролазу можда видио, и ако сам кажем можда једном, два пута дао овим колегиницама да дају воће неко. Ето, то је то. Уопште нисам ја контактирао са дјечаком, него ето, у пролазу је то, два

пута сам га највише видјео у пролазу. Никакав контакт са њим нисам имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања? Добро. Да ли неко од бранилаца има да постави питање? Да ли има неко од окривљених? Нема нико. Добро. Пуномоћник оштећених? Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте у том периоду значи, имали неког свог у Малешићима, а пошто сте Ви живели у Зворнику, да ли сте имали неког свог у Малешићу?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Сви су ми у Малешићу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Родитељи?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да, да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли су Вам они нешто причали о томе шта се у том периоду?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, слабо сам ја контактирао и слабо одлазио ја у Малешић.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а јесу помињали да у том периоду тамо има нека добровољачка јединица из Србије?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не. Мени нису сигурно.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Нису.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, јесу Вам причали о неком догађају значи, у Скочићу и то?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Тад у том периоду значи нисте чули?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, не сигурно, сигурно нисам чуо нити сам се ја интересовао, нити сам имао времена за то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А о неким још преживелим девојкама ове које су?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не. Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хтела сам још, и нисте чули за ту ову јединицу уопште значи у том периоду у Зворнику, о постојању јединице „Симини четници“?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте и као припадник војске, рецимо тог санитета, чули да су они, да је та јединица у саставу те ваше бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није чуо, па није чуо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, добро. Нешто у том смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није чуо, немојте молим Вас, Ви то имате припремљена питања, па сада, али ако.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не, не, може, нема везе, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако каже да није чуо онда немојте то питање.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Нисте чули, добро. Још сам хтела, да ли су се помињале неке девојке које су исто прешле, а у вези са Зијом, кажем ово што сте у болници чули?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ниједно, ништа, не знам ништа о томе, сигурно не знам ништа.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли знате да ли је Ваш брат Петко Томић у том периоду био члан кризног штаба?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Не знам ни то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, захваљујем. Ако нема више питања ја бих Вас питао само још да ли имате неке трошкове за долазак данас у суд?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ја не знам како да бих Вам одговорио, ја сам јуче мењао се, ја сам данас требао да радим, радим по смјенама знате, па сам се због одазивања на позив радио јуче 12 сати, јер имали смо неког посла где вечерас морам отићи у фирму, пукла ми је тетива, имам операцију. Мењао сам се значи, јуче да бих данас стигао, довезао ме човек са аутом где га морам чекати до 3 сата да ме врати поново, ништа посебно значи, како Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове? Довезао Вас је пријатељ и ишао је својим колима службено?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Мене је довезао због моје руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због Ваше руке?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте успут искористили прилику да?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неке трошкове, нешто на пример за исхрану ето, ми би Вам надокнадили и то, гориво, како сте се договорили са другаром за гориво?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Ја ћу њему да платим то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ето, да ли има неке трошкове, 5.000,00 динара је ли у реду?

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Па у реду је, у реду, није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно редовно што дајемо из тог краја, али неки пут смо мало више.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Нема проблема.

Сведок трошкове тражи у износу од 5.000,00 динара на име горива, тј. бензина и на име трошкова исхране.

ОДОБРАВА СЕ исплата сведоку у износу од 5.000,00 (петхиљада) динара који ће бити исплаћени од стране наше Службе сведоку на руке.

Захваљујемо. Слободни сте, до виђења, пријатно.

СВЕДОК РАТКО ТОМИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било за данас што смо предвидели, остао нам је Крстић Сава који, додуше не зна ништа, али предложен је у оптужници па ћемо га позвати за следећи главни претрес, ако остаје при том предлогу тужилац.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес.

За допуну доказног поступка? Нисмо још исцрпели ове из оптужнице. Кад исцрпимо ове из оптужнице или ћете одмах да ставите предлоге? Хајде да не губимо време.

Заменик тужиоца има неке предлоге за допуну доказног поступка иако предлози за доказни поступак из оптужнице још нису исцрпљени.

Изволите, само микрофон упалите молим Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Предлажем да се у својству сведока позову и саслушају Хамзић Мурадиф из Шетића и Спасоја Спасојевић из Малешића, а на околности да је Спасоје Спасојевић Хамзић Мурадифу причао да је гледао и био у близини када се десило убиство Рома у Хамзићу. На околности догађаја описаних у Селу Малешић предлажем да се саслушају у својству сведока сведокиња Богдановић Муневера, супруга оптуженог Богдановић Дамира на истој адреси, као и сведокиња Гаврић Сена, супруга Гаврић Томислава, на истој адреси. Затим, раније испитан, односно саслушан у својству окривљеног Јеремић Радосав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Богдановић Муневера и Гаврић Сена на околности догађања у Малешићу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Малешићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало све у Малешићу? А Јеремић Радосав, нисте рекли на које околности?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јеремић Радосав на околности догађања у Малешићу, у Петковцима, Клиси, Петковцима и Дрињачи. Пантић Милан

из Шетића, Пантић Надежда из Шетића и Пантић Жељко из Шетића, Пантић Милан на околности одвођења и разговора са малолетним оштећеним Рибих Зијом до Дома здравља у Петковцима, са киме се срео и да ли је он био тај који је малолетног одвео код медицинске сестре у амбуланту у Петковцима. А Пантић Надежда и Пантић Жељко на околности да ли су они Рибих Зија покушали одвести тога дана, када се у јутарњим часовима појавио код њихове куће за Малеших, па због чега нису отишли за Малеших него су се вратили до њиховог мужа, односно оца, који је одвео Рибих Зија за Петковце, а о чему је делимично сведочио данас саслушани сведок Пантић Властимир. Толико, хвала.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем.

Заменик тужиоца за ратне злочине предлаже да се у допуни доказног поступка као сведоци саслушају Хамзић Мурадиф из Шетића и Спасоје Спасојевић из Малешиха на околности да је Спасоје Спасојевић гледао и био у близини када се десило убиство Рома из Скочића код јаме у Хамзићима, и Хамзић Мурадифа на околност да му је то причао Спасоје Спасојевић,

- на околности догађаја у Малешиху да се саслушају као сведоци Богдановић Муневра, супруга другоокривљеног Богдановића Дамира и Гаврић Сена, супруга четвртоокривљеног Гаврића с обзиром да су они били очевици догађања у Малешиху, тј. били су присутни.

- Као сведок Јеремић Радосав током истраге је био окривљени, а на околности догађаја у Малешиху, Клиси, Петковцима и Дрињачи, па онда да се саслуша Пантић Милан, Пантић Надежда и Пантић Жељко, сви из Села Шетићи и то Пантић Милан на околност одвођења оштећеног Рибих Зије у Петковце и шта зна у вези са тиме, оно што је доживео током пута и у Петковцима, као и Пантић Надежда и Жељко на околност да ли су они Рибих Зију покушали одвести за Малешихе, зашто нису и зашто су се вратили, а о чему је делмично говори данас саслушани сведок.

Да ли сте спремни данас да се изјасните на доказне предлоге или ћете накнадно?

Браници изјављују да не желе сад да се изјасне о предлозима тужиоца за допуну доказног поступка, те да ће то урадити накнадно када буде исцрпљена листа из оптужнице.

Ви до следећег главног претреса размислите о доказним предлозима, питаћу вас на ту околност без обзира на листу из оптужнице, ви одлучите. Добро, оставићемо то за после.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се данашњи главни претрес одложи.

Наставак се заказује за:

**13. и 14. децембар 2010. године, у 09:30 часова,
судница број 4.**

На главни претрес заказан 13.12.2010. године позвати:

- 1. Крстић Саву,**
- 2. Мићић Милана,**
- 3. Радић Радивоја и**
- 4. Томић Михајла,**

а за претрес заказан 14.12.2010. године позвати сведоке:

- 1. Гагић Стевана,**
- 2. Плавшић Миодрага,**
- 3. Божић Душана и**
- 4. Жагар Мирослава.**

Довршено у 12:00 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА